

ת"פ 23696/05/21 - מדינת ישראל נגד ס' ל'

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23696-05-21 מדינת ישראל נ' ל'

כבוד השופט גיא אבנון

לפני:

מדינת ישראל

המאשימה:

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

ס' ל'

הנאשם:

עו"ד רוני אלסטר

בשם המאשימה:

עו"ד קירה קרביץ

בשם הנאשם:

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). הצדדים לא הגיעו להסכמות באשר לעונש, והנאשם הופנה לקבלת תסקיר לעונש ובהמשך לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, זאת מבלי לטעת ציפיות באשר לתוצאת ההליך.

2. ביום 9.5.21 בשעות הערב חזר הנאשם (יליד 1972) כשהוא תחת השפעת אלכוהול לבית הוריו עמם הוא מתגורר ב----- הנאשם פנה לאביו (יליד 1948) ודרש ממנו סך של 200 ₪ במזומן. האב סירב והחל ויכוח בין השניים, במהלכו הפציר האב בנאשם לחדול מצעקותיו ולצאת מחדרו. הנאשם המשיך בדרישתו. על רקע זה, בשל חששו של האב מפני הנאשם ועל מנת להרחיקו מעליו, הוציא סכין משידה סמוכה ואחז בה בידו. בהמשך הניח האב את הסכין על מיטתו, ופנה לצאת מהחדר. הנאשם פנה בעקבות אביו ודחף אותו בשתי ידיו בעוצמה בגבו. כתוצאה מכך נפל האב על מסגרת המיטה בחדר השינה. הנאשם לא הסתפק בכך. הוא אחז כיסא פלסטיק והלם (פעם אחת) בראשו של אביו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לאב חבלות חמורות בהן שבר בצלע, פצע באורך 2 ס"מ במצחו, ופצע בכף יד ימין. האב הובהל לבית החולים שם הודבק הפצע במצחו.

3. תוכן התסקיר יובא בקצרה. הנאשם יליד אוקראינה, גרוש פעמיים ואב לשלושה ילדים המתגוררים עם אמותיהם באוקראינה. בעל 11 שנות לימוד. עבד לאורך השנים כנהג מקצועי - שכיר ועצמאי, ומזה כעשור עובד כחשמלאי שכיר. בגיל 38 עלה לארץ בגפו, והתגורר בבית הוריו בנתניה. מדבריו של הנאשם עולה כי אביו נהג לנקוט אלימות כלפי אמו, ואף ריצה עונש מאסר בעברו. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ומאז האירוע מושא כתב האישום הוא מתגורר בהוסטל בתל אביב, בהרחקה מבית הוריו. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו. לדבריו, הוא נהג לסייע להוריו בתשלום חשבונות הבית, ובאותה התקופה החל אביו לדרוש ממנו תוספת תשלום בגין דמי שכירות, בקשה שהכבידה עליו כלכלית ורגשית. ביום האירוע צרך משקאות אלכוהוליים ותקף את אביו כמפורט בכתב האישום. הוא הביע חרטה על פגיעתו באביו, וגילה אמפתיה כלפיו. קצינת המבחן התרשמה כי התנהגותו של הנאשם קשורה בחוויית תסכול מתמשכת שצבר כלפי אביו במהלך השנים, כמו גם בקושי בוויסות דחפיו על רקע צריכת אלכוהול. מאחר שהגיעה לתובנה כי הנאשם צורך אלכוהול באופן מופרז "לפחות בדרגה של שימוש לרעה, וייתכן אף פיתוח תלות", הציעה קצינת המבחן לנאשם להשתלב בטיפול בתחום האלכוהול, אך הוא שלל צורך בכך. הוא ביטא נכונות לבחון את דפוסי האלימים, והתקשה לקבל את הערכת שירות המבחן, לפיה המוקד הראשון הדורש התערבות הוא בתחום צריכת האלכוהול. ניסיון של קצינת המבחן לשוחח עם אביו של הנאשם לא עלה יפה. מנגד, מעסיקו של הנאשם פנה ביזמתו, סיפר כי הוא מעסיק את הנאשם מזה כעשור, כי הלה מתפקד באופן יציב וחיובי, כי לא היה ער לבעיית אלכוהול, וביקש להמשיך להעסיק את הנאשם.

בהערכת הסיכון עמדה קצינת המבחן על נתוניו של הנאשם כפי שהובאו לעיל, קושי בהיבטים רגשיים, צריכת אלכוהול להפגת בדידות, היעדר גורמי תמיכה, הסתייגותו של הנאשם מהשתלבות בטיפול בתחום האלכוהול, אופי העבירה, קשייו של הנאשם לתקשר באופן מקדם במצבי מצוקה, וחשש מפני פעולות אימפולסיביות בחוסר שיקול דעת. מנגד עמדה על היעדרן של הרשעות קודמות, יציבות תעסוקתית, הודיה ונטילת אחריות. לדעתה של קצינת המבחן, ההליך הפלילי ומעצרו של הנאשם מהווים גורם מרתיע, מציב גבול ומפחית סיכון. בהיעדר נכונות של הנאשם להשתתף בהליך טיפולי לו הוא זקוק, לא באה קצינת המבחן בהמלצה טיפולית. באשר לעונש, צינה כי התלבטה על רקע חומרת העבירה והנזק שנגרם לאביו של הנאשם, ומנגד ביקשה לשקול את החשיבות בשמירת מקור פרנסתו של הנאשם, בין השאר על מנת לאפשר לו להמשיך להתגורר מחוץ לבית הוריו, באופן שיצמצם את הסיכון לקונפליקטים ביניהם. סופו של יום המליצה לאפשר לנאשם לרצות עונש מאסר (ככל שייגזר) בדרך של עבודות שירות, באופן שיתאפשר לו להמשיך בעבודתו בשעות מאוחרות.

4. כחלק מטעוניה לעונש הגישה ב"כ המאשימה תמונות המתעדות את הפגיעה באביו של הנאשם (עת/1). חומרת העבירה - תקיפת אב קשיש על ידי בנו, בשילוב עוצמת הפגיעה ותוצאותיה, מצדיקים לשיטתה קביעת מתחם עונש בין 12-30 חודשי מאסר בפועל. לתמיכה במתחם הפנתה לרע"פ 8164/21 אובסטרונקי נ' מדינת ישראל (29.11.21, להלן: ענין אובסטרונקי). בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה לזקוף לזכותו של הנאשם את הודייתו בכתב אישום מתוקן בבית המשפט ובפני שירות המבחן, הבעת חרטה, חיסכון בזמן שיפוטי, היעדר הרשעות קודמות. מנגד הצביעה על הערכת הסיכון ועל התרשמותה של קצינת המבחן מצרכיו הטיפוליים של הנאשם, אשר סירב להשתתף בטיפול. לטענת המאשימה, המלצת שירות המבחן איננה משקפת כנדרש את מכלול שיקולי הענישה. משכך ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי לאב.

5. ב"כ הנאשם הדגישה את הנסיבות המקלות לשיטתה בביצוע העבירה: אירוע ספונטני ולא מתוכנן, שתוצאתו

החמורה לא נבעה מפגיעה ישירה בחזהו של האב, אלא כתוצאה מדחיפתו ונפילתו על מסגרת המיטה. היא ביקשה להתחשב בכך שהנאשם תקף את אביו רק לאחר שהאחרון נטל סכין, וכן בכך שהחבלות לא הצריכו טיפול רפואי ממושך או אשפוז. ב"כ הנאשם הפנתה לאסופת פסקי דין בעבירות חמורת יותר, לשיטתה, תוך שאישרה, בהגינותה, כי באף אחד מהאירועים אליהם הפנתה אין מדובר בתקיפת קשיש (לא צורפה פסיקה נוספת חרף מתן ארכה לשם כך). ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה להתחשב בנסיבותיו החיוביות של הנאשם: גילו; מצבו המשפחתי; היעדר הרשעות קודמות; נטילת אחריות בשלב מוקדם של ההליך תוך תיקון כתב האישום לקולה; שהייתו במעצר ממש כחודשיים, ובהמשך לכך בתנאים מגבילים לתקופה לא מבוטלת; שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, ומנגד חוסר שיתוף הפעולה מצדו של אביו; החרטה שהביע הנאשם; אמפתיה שגילה לאביו; משמעות ההליך הפלילי כגורם מרתיע ומציב גבולות; המלצת שירות המבחן. היא ביקשה להבחין בין ענינו לבין פסק הדין שהגישה המאשימה, שם דובר אמנם בהמלצה על עבודות שירות, אך במצב בו טרם הוחל בהליך שיקומי, וביקשה לגזור את עונשו של הנאשם ברף נמוך של המתחם שייקבע, תוך אימוץ המלצת שירות המבחן. זה המקום לציין כי בפתח ישיבת הטיעונים לעונש העיד מעסיקו של הנאשם לטובתו, סיפר כי הוא מקפיד להגיע לכל הדיונים, כי הוא מעסיק את הנאשם מעל לתשע שנים, מכיר אותו ואת הוריו, שיבח את אופיו הטוב ואת עבודתו המוקפדת, וביקש להקל בעונשו. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, ביקש להתנצל בפני אביו, ולהימנע מלגזור את עונשו בחומרה. לבקשת ההגנה נדחה מועד שימוע גזר הדין עד לאחר חגי תשרי.

דין

6. צודקת ב"כ הנאשם בטענתה כי מדובר באירוע אלימות קצר ולא מתוכנן. למרבה הצער, אלו הנתונים היחידים העומדים לזכותו של הנאשם בקביעת מתחם העונש, בעוד השיקולים לחומרה עולים עליהם בהיקפם ובעוצמתם. ראשית - זהות הקורבן. הנאשם היה לתקוף את אביו, עצמו ובשרו. המחוקק לא הקדיש אמנם עבירה ייחודית לתקיפת הורה, אך ברי כי אין בכך לפגוע בסמכותו של בית המשפט להגדיר זאת כנתון הראוי בהתחשבות מיוחדת לחומרה (וראו סעיף 40 לחוק העונשין, המתיר לבית המשפט לשקול נתונים שלא נזכרו ברשימת הנסיבות הקשורות בקביעת המתחם). ביצוע מעשה האלימות בתוך בית המגורים - אי מבטחים בו אמור האב לחוש בטוח ומוגן, מעצים את חומרתו. העובדה כי הבן בגילו המתקדם התגורר עם הוריו בביתם, ובחר לגמול לאביו רעה על הכנסת האורחים המתמשכת (ואינני מתעלם מהנתונים שמסר הנאשם לקצינת המבחן באשר להתנהלותו של אביו), מהווה אף היא נתון לחומרה. מעל כל אלה - שמא בבסיסם - יש ליתן את הדעת לגילו של האב - בן כ-69 במועד ביצוע העבירה, זקן לפי הגדרת החוק, ולהמחשה ראו התמונות שהוגשו בהסכמה (עת/1).

7. האירוע החל בדרישה כספים של הנאשם מאביו, וכשהאחרון לא נענה לגחמותיו של בנו, תקף אותו הנאשם בברוטליות, דחף אותו בעוצמה, ולאחר שהלה נפל על מעקה המיטה ונחבל, אחז בכיסא פלסטיק והלם באמצעותו בראשו של האב. ב"כ הנאשם טענה לזכותו כי החבלה לא נגרמה כתוצאה ממכה ישירה בחזהו של האב - ומה בכך?

דחיפת אדם בחוזקה עלולה להביא לתוצאות הוות גורל, אותן לא ניתן לצפות מראש. ואם כך על דרך הכלל, קל וחומר כשנפגע העבירה הוא קשיש, שגופו חלש, עצמותיו פגיעות, ובהתאמה נפגעת יכולתו להחלים. התמשכות העבירה בדרך של תקיפה ברוטלית באמצעות חפץ בראשו של האב, ממחישה את כוונותיו הרעות של הנאשם, ולמצער את אדישותו לנזק שהוא עלול להסב לאביו. העובדה שהנאשם תקף את אביו לאחר שהלה אחז בסכין, אין בה מאום. בשום שלב לא הועלתה טענה כי האב איים על בנו בסכין, או כי הנאשם חש מאוים. אם כבר, מכתב האישום עולה כי האב הוא שחשש מבנו, ועל רקע זה נטל סכין כדי להרחיקו מפניו. רק לאחר שהניח את הסכין ופנה לצאת מן החדר, הותקף האב בידי הנאשם.

8. תוצאות מעשיו של הנאשם הסבו לאביו חבלות חמורות: שבר בצלע, פצע במצחו ופצע בכף ידו, והוא נדרש לטיפול רפואי. תמונותיו של האב לאחר האירוע (עת/1) ממחישות את הפגיעה הפיזית הקשה שספג מידי בנו. דומה שלכך יש להוסיף את הפגיעה הנפשית שלבטח נגרמה לאב, אשר הותקף בידי בנו על לא עוול בכפו, מבלי שקדמו לכך קינטור או התנהגות פסולה כלשהי מצדו.

9. פעם אחר פעם עמדו בתי המשפט על חומרתן של עבירות האלימות והצורך למגרן, בין השאר בדרך של אכיפה בלתי מתפשרת והטלת עונשים כבדים ומרתיעים. העבירה בה הורשע הנאשם - תקיפת זקן, זכתה להכרה על ידי המחוקק כעבירה חמורה במיוחד, בשני מאפיינים. האחד - רף הענישה המרבית בצדה, האחר - בהיעדר טעמים מיוחדים לא יוטל עונש מאסר שכולו על תנאי. מכאן, תקיפת זקן מצדיקה גזירת עונש מוחשי וכבד יותר מזה שהיה ראוי להשית בגין עבירה דומה שבוצעה כלפי קורבן שאיננו זקן. שיקולי ההחמרה בענישה, אשר נועדו לבטא הן את עקרון ההלימה והן את עקרון ההרתעה, למען יראו וייראו, עיקרם בשניים: ראשית, בשל פער הכוחות בין התוקף לקורבנו, נפגע "זקן" הוא לרוב חלש פיזית באופן משמעותי מן התוקף, וקשה לו להתמודד ולהגן על עצמו. שנית, פוטנציאל הנזק אצל אנשים מבוגרים גבוה יותר מאשר אצל צעירים. בענייננו נתון נוסף לחומרה - זהותו של קורבן העבירה, קרי, הקשר המשפחתי בין התוקף לקורבן.

10. אשר למדיניות הענישה, ראו פסקי הדין שלהלן, בכפוף להבדלים בנסיבות:

(-) ענין אובסטרונקי (לעיל). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה (סעיף 368(ב) לחוק העונשין). המבקש תקף את המתלוננת - בת 66, בעת שטיילה בשלווה. הוא ניגש אליה מאחור, הפיל אותה על שיחים בצד הדרך וחבט בה מספר רב של חבלות חמורות בקרקפת ובפנים. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 9-30 חודשי, וגזר את עונשו של המבקש - צעיר ללא הרשעות קודמות ששיתף פעולה עם שירות המבחן וזכה להמלצה לעבודות שירות בצד צו מבחן - ל-20 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס ופיצוי מוסכם בסך 40,000 ₪. ערעורו של המבקש על חומרת העונש נדחה, תוך שבית המשפט המחוזי עמד על כך שהמתחם שנקבע איננו הולם את חומרת העבירה, אך התוצאה הסופית ראויה. בקשת רשות נדחתה. בית המשפט העליון קבע כי "מעשיו החמורים מחייבים ענישה מוחשית, ובדין נקבע עונשו האמור".

רע"פ 2678/20 אסף רחמים נ' מדינת ישראל (27.4.20). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום

מתוקן בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, לאחר שהיכה בפניה של אישה כבת שמונים, כשכתוצאה מכך נגרמו לה סימני חבלה של כחלון ורגישות בגשר האף ונשברו משקפיה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש (שלחובתו הרשעות קודמות ותסקיר שלילי) 10 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור.

ע"פ 6258/18 ויאצ'סלב קפקוב נ' מדינת ישראל (24.1.19). המערער הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות הדחה בעדות לפי סעיף 246(ב) לחוק העונשין ותקיפת זקן לפי סעיף 368 לחוק העונשין, ככל הנראה תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי ס"ק (א). המערער והמתלוננת שניהם זקנים שהתגוררו בדיר מוגן, והמתלוננת אמורה הייתה להעיד כנגדו במשפט פלילי. על רקע זה נכנס המערער לדירתה בשעה שהייתה בחדר השירותים ותחתונה מופשלים, משך אותה בשערות ראשה, היכה וחנק אותה, דחף שלט טלויזיה לפיה וגידף אותה, והכל כדי להניא אותה מלמסור עדות כנגדו. בית המשפט המחוזי עמד על מגוון נסיבות לחומרה: תכנון מוקדם, אלמנטים משפילים, פגיעה פיזית ונפשית במתלוננת, פוטנציאל נזק חמור. כן נלקח בחשבון כתב אישום התלוי כנגד המערער, ולקולה נזקפו גילו המבוגר, נסיבות חייו הקשות, הודאתו, הפקדת פיצוי מראש ועוד. המערער נדון למאסר בפועל למשך 10 חודשים, וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

רע"פ 3163/17 יואב שבח נ' מדינת ישראל (19.6.17). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, לאחר שהיכה את המתלונן באגרופ בפניו, נשך באצבעו ובעט בברכו עד אשר נפל לארץ. כתוצאה מהאירוע נחבל המתלונן בקרסולו, בסמוך לעינו ובאצבעו, והוא נזקק לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעור המדינה התקבל. בית המשפט המחוזי עמד על עברו הפלילי המכביד של המבקש, שלחובתו הרשעות רבות לרבות בעבירות אלימות ואיומים, הוא ביצע את מעשיו בעוד שני כתבי אישום אחרים תלויים ועומדים כנגדו, ומאז המקרה הספיק לבצע שתי עבירות נוספות. לפיכך הועמד העונש על 10 חודשי מאסר, בגילום העיקרון לפיו אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם נאשם. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 5558/15 דמרי נ' מדינת ישראל (24.11.15). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין ובחבלה במזיד ברכב. ביום 21.8.14 בעת שתלש פגושי רכב הבחין בו המתלונן 1 (יליד 1937) וביקש כי יחדול ממעשיו. בתגובה הדף אותו הנאשם לאחור, הפילו ארצה והיכה בפניו בעודו שרוע על הארץ. לאחר שהלה הצליח להימלט מפניו, נטל המבקש כיסא לידיו, ולאחר מרדף קצר החל להכות באמצעותו את המתלונן 1, אשר הצליח להימלט בשנית והתחבא בבנין סמוך. במהלך חיפושיו אחר המתלונן 1 הבחין המבקש במתלונן 2 (יליד 1937), אשר עבר בסמוך, החל להכותו באמצעות הכיסא בראשו, והמשיך בכך גם לאחר שזה נפל ארצה. כתוצאה מהמעשים נגרמו לשני המתלוננים חבלות של ממש. בהתאם להסדר טענו הצדדים למתחם ענישה מוסכם, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום הדגיש כי ייתכן שהעונש יחרוג מההסכמות, קבע מתחם בין 12-36 חודשי מאסר, וגזר את עונשו של המבקש ל-22 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, ופיצויים בסך 20,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש באשר לרכיב המאסר, וקיבלו חלקית באשר לפיצויים, שהופחתו לסך של 12,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים. בקשת רשות ערעור נדחתה.

11. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי לעיל, בעקרון ההלימה המנחה את בתי המשפט בקביעת מתחם העונש, ובמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי כי מתחם העונש לו עתרה המאשימה (12-30 חודשי מאסר בפועל) נמוך מזה שראוי היה לקבוע בנסיבות תיק זה. בצד זאת, בהתחשב במידת החריגה, כמו גם בכך שהנאשם הודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון, לא אקבע מתחם שונה, ואסתפק בזה שהציעה המאשימה.

12. בגזירת העונש בתוך המתחם נתתי דעתי לגילו של הנאשם, היעדר הרשעות קודמות, תיקון כתב האישום לקולה, הודייתו במיוחס לו בשלב מוקדם של ההליך, תוך נטילת אחריות, הבעת חרטה וחיסכון בזמן שיפוטי. כן זקפתי לזכותו את שיתוף הפעולה (החלקי) עם שירות המבחן, ואת התרשמותה של קצינת המבחן באשר למימד ההרתעה והצבת הגבולות כתוצאה מההליך הפלילי. מנגד, אין מדובר במי שהשתקם, או שעבר תהליך טיפולי. הנאשם דחה את ידה המושטת לעזרה של קצינת המבחן, בסוברו כי איננו זקוק לטיפול בהתמכרותו לטיפה המרה. בהיעדר טיפול, ברי כי המסוכנות הנשקפת מן הנאשם עודנה קיימת, גם אם עוקצה קהה מעט בהינתן השפעתם של החקירה, המעצר, התנאים המגבילים, וניהול המשפט. נקל להניח כי ריצוי עונש מאסר ממש, מאחורי סורג ובריא, יקשה על הנאשם, לבטח בגילו וכשזהו לו מאסרו הראשון (פרט לתקופת מעצרו), אך אין בפניי שיקולים המצדיקים לחרוג לקולה ממתחם הענישה, וממילא יש להעמיד את עונשו של הנאשם במידת מה מעל תחתית המתחם שנקבע (למען הסר ספק אבהיר כי הנאשם זכה, כאמור, להקלה בקביעת מתחם נמוך מהראוי לו, אך קביעת העונש בתוך המתחם נעשתה במנותק מנתון זה). לא ניתן להלום את גזירת הדין מבלי לחייב את הנאשם בפיצוי, ולו חלקי, בגין נזקיו של אביו. מנגד, בהתחשב בתקופת המאסר הממושכת ובמצבו הכספי העגום, לא אחייבו בקנס ואסתפק בהתחייבות צופה פני עתיד.

13. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 16 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם, מיום 9.5.21 עד 2.7.21.
- ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
- ד. פיצויים בסך ₪ 8,000 אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 9). הפיצויים ישולמו ב-16 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.12.22 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.
- ה. הנאשם ייתן התחייבות בסך ₪ 5,000 להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירת אלימות מסוג פשע. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפני עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים. ההתחייבות תיכנס לתוקף במועד שחרורו של הנאשם ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ל' תשרי תשפ"ג, 25 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.